

fonds slachtofferhulp

Een goed functionerende rechtsstaat stelt de behoeften van burgers wiens rechten zijn geschonden centraal bij de oplossing van conflicten

Aan:	Staatscommissie rechtsstaat
Van:	Fonds Slachtofferhulp
Datum:	20 juli 2023

Het Fonds Slachtofferhulp (hierna: het Fonds) zet zich al meer dan 30 jaar in voor slachtoffers in Nederland die zijn getroffen door een misdrijf, ongeval of ramp. Wij ontwikkelen gespecialiseerd hulpaanbod, en maken ons hard voor een goede rechtspositie. Met andere woorden, wij komen op voor de burgers van wie hun grondrechten, die een waarborg bieden voor leven, vrijheid en eigendom, zijn geschonden. Vanuit dit perspectief deelt het Fonds graag deze position paper met de Staatscommissie rechtsstaat.

In onze visie voor een samenleving met goed functionerende staatsmachten wordt onderscheid gemaakt tussen drie verschillende doelgroepen, namelijk:

- De groep burgers wiens rechten zijn geschonden en die geen heil ziet in een rechtsgang;
- De groep burgers die het aandurft de weg van de rechtsgang te starten;
- De groep burgers die het hele pad van de rechtsgang bewandelt.

Meer aandacht voor het conflictoplossend vermogen in de maatschappij

Voor alle burgers wiens rechten zijn geschonden, die geen heil zien in een rechtsgang

Het overgrote deel van de burgers in de samenleving is niet gebaat bij een juridische procedure. Toch is dat het stelsel dat wij in Nederland hanteren. Burenruzie? Stap naar de rechter. Slachtoffer van een strafbaar feit? Doe aangifte. Dit terwijl we inmiddels weten dat zo'n 80-85% van de aangiften niet tot een strafzaak leidt. Er is bijvoorbeeld niet genoeg bewijs om een rechtszaak te starten, of een zaak blijft eindelijk op de plank liggen. En de slachtoffers? Die blijven met lege handen achter.

Reden voor het Fonds om na te denken over andere mogelijkheden om in de behoeften van slachtoffers te voorzien. Want de echte vraag is, waar hebben burgers van wie een grondrecht is geschonden behoefte aan? En hoe kunnen wij als maatschappij het beste in die behoeften voorzien? Basis hiervoor is de gedachte dat elk slachtoffer eigen, individuele behoeften heeft; zoals behoefte aan erkenning, vergelding, bescherming en/of herstel. Waar in ons huidige stelsel de nadruk ligt op het afdoen van een conflict met een rechtsgang, is het Fonds van mening dat veel burgers er behoefte aan hebben om een conflict in een eerder stadium op te lossen, zodat het niet escaleert.

Samen met meer dan 30 andere partijen steunt het Fonds het beginsel van een maatschappij waar conflictoplossend vermogen een centrale plaats inneemt. Dit beginsel staat ervoor om zoveel mogelijk te voorkomen dat burgers uiteindelijk de juridische procedures moeten aanwenden. Deze procedures zouden als een 'last resort' moeten gelden, in situaties waarbij partijen er samen echt niet uitkomen. Of waarbij er sprake is van een dusdanige schending van een grondrecht dat een straf op zijn plaats is. Voor alle overige zaken zouden er in eerste instantie andere mogelijkheden moeten worden aangewend, zoals bemiddeling of buurtrechtspraak. Dit leidt enerzijds tot sneller herstel en erkenning van de burgers wiens recht is geschonden, en anderzijds verlaagt dit de druk op de strafrechtketen.

fonds slachtofferhulp

Het Fonds pleit er dan ook voor dat meer tijd en geld wordt vrijgemaakt om alternatieve routes om conflicten op te lossen te onderzoeken. Een voorstel daarvoor, onder de naam “versterkt conflictoplossend vermogen” heeft u, als het goed is, inmiddels bereikt. Wij bevelen dit voorstel graag bij u aan.

Meer transparantie en beter toezicht op de uitvoering van wettelijke taken in strafketen Voor burgers die het aandurven de weg van de rechtsgang te starten

Voor de kleinere groep burgers wiens recht is geschonden en die toch te maken krijgt met een rechtszaak, moet de vraag centraal staan ‘Wordt bereikt wat men beoogt met de versterking van de positie van slachtoffers in het strafproces?’ Het eerlijke antwoord daarop is nee, slachtoffers zijn nog veel te vaak teleurgesteld in de bijrol die ze spelen.

Daarbij komt dat we veel vragen van slachtoffers. We vragen hen om aangifte te doen zodat wij -als maatschappij- onszelf beter kunnen beschermen tegen criminaliteit. Maar het doen van aangifte is niet niks. De interactie met het strafrechtstelsel is voor veel slachtoffers zwaar en hun positie is kwetsbaar, ook onder goede omstandigheden. Daarom is het belangrijk om de rechten van slachtoffers goed te borgen. Helaas constateren we dat slachtofferrechten op regelmatige basis worden geschonden. Gebrek aan transparantie en gebrek aan beoordeling of de juiste afwegingen zijn gemaakt, werken willekeur in de hand.

Professionals bij de ketenpartners geven zelf aan dat door de setting van het systeem er nu geen noodzaak is om gevolg aan slachtofferrechten te geven. En er bestaan onvoldoende sturingsmechanismen. Zo zegt het OM: *“Door de hoge werkdruk moeten er keuzes gemaakt worden, over de verdachte en termijnen. Slachtofferrechten delven dan altijd het onderspit”*.¹ Dat moet echt anders.

We moeten zorgen voor een goede naleving van slachtofferrechten in alle haarvaten van de strafrechtketen. Zowel op het niveau van het rechterlijke systeem als geheel, als ook op het niveau van de afzonderlijke ketenorganisaties én op het niveau van processen en personen binnen die organisaties. Dit lijkt vanzelfsprekend, maar waarom lukt dit dan nog niet? Het Fonds ziet in ieder geval één probleem, namelijk dat er momenteel een lacune bestaat in het wettelijk toezicht op de *logistieke* aspecten van het functioneren van het Openbaar Ministerie (hierna: OM), omdat het zich beroept op magistratelijke onafhankelijkheid met betrekking tot ál het handelen. Ook de Algemene Rekenkamer stuit hierop, en ziet zijn aanbevelingen stelselmatig genegeerd worden; een doorn in het oog. De Nationale Ombudsman? Die heeft geen wettelijke doorzettingsmacht. De Inspectie Justitie en Veiligheid zou graag toezicht willen houden op die logistieke taak, maar heeft daar in de praktijk niet het mandaat toe. Het College Procureurs-Generaal houdt alleen toezicht op de juridische kwaliteit van de taakuitvoering van het OM, en bemoeit zich verder niet met de logistieke taken. Geconstateerd moet worden dat er geen controle is op het OM en er geen consequenties worden verbonden aan willekeur in de uitvoering van de wettelijke taken, of erger, het schenden van slachtofferrechten.

Een onafhankelijke autoriteit moet op kunnen treden tegen alle organisaties in de strafrechtketen als ze stelselmatig in gebreke blijven. En hen ter verantwoording kunnen roepen. Zonder afbreuk te doen aan hun onafhankelijke magistratelijke positie. Burgers wiens grondrechten zijn geschonden, moeten erop kunnen vertrouwen dat hun rechten worden gewaarborgd. En dat zij worden behandeld als de helden die zij eigenlijk zijn doordat zij zo moedig zijn om aangifte te doen.

fonds slachtofferhulp

Meer transparantie en duidelijkheid voor burgers over de strafoplegging ***Voor burgers die het hele pad van de rechtsgang bewandelen***

Het Fonds pleit eveneens voor meer transparantie voor slachtoffers in hun zaak en –meer algemeen– voor de maatschappij, als er uiteindelijk wel een straf wordt opgelegd. Het huidige systeem zorgt voor een grote kloof tussen de verwachting die wordt gewekt door de uitspraak van de rechter en de daadwerkelijke strafuitvoering in de praktijk. Dit ondermijnt het vertrouwen in de rechtsstaat.

Het is in de eerste plaats voor slachtoffers en nabestaanden van groot belang dat er duidelijkheid bestaat over wat een vonnis precies inhoudt. Waar sommige rechters tijdens hun uitspraken hier al zeer menselijk aandacht aan besteden, is dit helaas veel vaker niet het geval. Indien de rechter na het uitspreken van zijn vonnis zou uitleggen wat de opgelegde straf precies inhoudt en hoe lang de dader daadwerkelijk in hechtenis zal zitten, zal dit een grote positieve invloed hebben op het proces van aanvaarding en acceptatie van de straf door slachtoffers en nabestaanden. Maar ook de maatschappelijke acceptatie zal hier baat bij hebben.

Alternatieve uitleg van strafoplegging

Het Fonds wil zelfs nog een stap verder gaan door de Staatscommissie een alternatieve vorm van uitleg in het vonnis voor te leggen. Waarbij het vonnis net als nu uit drie elementen bestaat, maar transparant is welk deel van de straf op wat ziet:

- **Erkenning van het leed dat het slachtoffer/de nabestaanden is aangedaan:** dit wordt tot uitdrukking gebracht in het opleggen van een onvoorwaardelijke straf (vergelding) + het eventueel toekennen van een schadevergoeding;
- **Bescherming van het individuele slachtoffer/de nabestaanden:** dit wordt deels tot uitdrukking gebracht door de dader voor langere tijd in hechtenis te zetten, alsmede door de dader bij terugkeer in de samenleving zo nodig een gebieds- en/of contactverbod op te leggen (nu ook na afloop van de v.i. mogelijk sinds invoering van de Wet Langdurig Toezicht);
- **Bescherming van de samenleving/re-integratie en resocialisatie van de dader:** dit wordt deels tot uitdrukking gebracht door de dader voor langere tijd in hechtenis te zetten alsmede door het traject van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Het Fonds kan zich voorstellen dat een systeem ontstaat waarbij de rechter bij het uitspreken van het vonnis aandacht besteedt aan de drie onderdelen zoals hierboven genoemd en daarbij ook expliciet benoemt hoe de straf is opgebouwd, zodat dit voor iedereen duidelijk is. Zo zal de dader een bepaald aantal jaren in hechtenis moeten zitten in het kader van vergelding, hier is geen 'korting' op te krijgen.

Daarnaast legt de rechter de dader een voorwaardelijke straf op en zal hij daarbij een minimum en maximum uitspreken. Het Fonds is van mening dat er geen sprake is van inbreuk op het recht van verdachte op rechtszekerheid, gezien het feit dat er een maximum is verbonden aan de periode van de voorwaardelijke straf en verdachte daardoor weet waar hij aan toe is. Als richtlijn voor de duur van de op te leggen voorwaardelijke straf, kan de rechter de helft van de gevangenisstraf aanhouden (zoals ook het geval was voor de inwerkingtreding van de Wet straffen en beschermen, met daarin de regelingen omtrent de voorwaardelijke invrijheidsstelling).

Hoe lang het voorwaardelijke deel uiteindelijk exact duurt en hoeveel voorwaarden eraan zijn verbonden, is afhankelijk van het gedrag van de dader tijdens deze voorwaardelijke straf. Indien de veroordeelde goed gedrag vertoont en snel integreert in de samenleving, zal zijn voorwaardelijke

fonds slachtofferhulp

straf op het minimum van wat de rechter heeft uitgesproken uitkomen. Heeft hij echter om wat voor reden dan ook langer begeleiding nodig, dan kan het voorwaardelijke deel oplopen tot het maximale dat door de rechter is uitgesproken.

Het voorwaardelijke deel staat bij deze nieuwe werkwijze los van de jaren die de dader in detentie heeft gezeten in het kader van vergelding. Zoals gezegd kan de veroordeelde op deze jaren geen 'korting' krijgen, dit aantal staat vast. Wanneer de ex-gedetineerde in zijn voorwaardelijke deel wederom een strafbaar feit pleegt of één van de andere voorwaarden schendt, kan de consequentie hiervan zijn dat hij het voorwaardelijke deel ook in de gevangenis moet doorbrengen, hetgeen volgens het huidige stelsel eveneens het geval is. Indien dit aan de orde is, ziet die hechtenis echter niet meer op vergelding, maar op bescherming van de samenleving. Op deze manier worden de onderdelen 'vergelding' en 'bescherming van de samenleving/resocialisatie' van elkaar losgekoppeld. Dit staat uiteraard los van de straf die voor dit nieuwe strafbare feit kan worden opgelegd.

Dit zou het betekenen in de praktijk

Als voorbeeld een casus waarbij iemand tot doodslag wordt veroordeeld. Volgens het huidige systeem zal de dader bijvoorbeeld veroordeeld worden tot 12 jaar 'gevangenisstraf' waarbij de nabestaanden geen idee hebben hoeveel jaar de dader daadwerkelijk in hechtenis zit en wanneer zijn proefverlof zal starten. Volgens de nieuwe werkwijze is daarover veel meer duidelijkheid. Dan zal de rechter bij het uitspreken van het vonnis namelijk benoemen dat de dader (a) 8 jaar in hechtenis zal moeten zitten om recht te doen aan het leed dat hij veroorzaakt heeft (de vergelding), (b) hij na deze acht jaar zal worden voorbereid op terugkeer in de samenleving waarbij wordt ingeschat dat hiervoor 3 tot 5 jaar nodig zal zijn en (c) eventueel een woon- en/of contactverbod opleggen die, op grond van de Wet Langdurig Toezicht, kan voortduren zolang als nodig is, ook na de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Het is door middel van deze werkwijze voor een ieder duidelijk wat de straf precies betekent, namelijk dat de dader in totaal 8 jaar in hechtenis zal zitten en dat hij vervolgens onder begeleiding weer geleidelijk terugkomt in de samenleving. Afhankelijk van zijn gedrag zal dan vervolgens na 3 jaar worden bepaald of de dader weer zelfstandig in de samenleving kan functioneren of dat er nog een aanvullende periode nodig is. Deze aanvullende periode kan in dit voorbeeld nog maximaal 2 jaar duren, aangezien de rechter in casu heeft bepaald dat de periode van begeleiding (de voorwaardelijke invrijheidstelling) tussen de 3 en 5 jaar kan duren.

Een dergelijke werkwijze zorgt voor transparantie en duidelijkheid, hetgeen teleurstelling en deceptie bij slachtoffers en nabestaanden voorkomt en daarmee het vertrouwen in de Rechtspraak vergroot. Tevens zorgt een dergelijke werkwijze ervoor dat de tijd die een ex-gedetineerde nodig heeft om weer naar behoren te kunnen functioneren in de samenleving, niet wordt beperkt maar afhankelijk is van het gedrag van de betreffende dader. Dit verkleint de kans op recidive en komt daarmee bescherming van de samenleving ten goede.

Afsluitend

Het Fonds verzoekt de Staatscommissie serieus te kijken naar de behoeften van burgers wiens rechten zijn geschonden en benadrukt dat de oplossing van veel conflicten in de maatschappij buiten de rechtsgang ligt. Voor de burgers die wél het pad van de rechtsgang bewandelen, geldt dat transparantie erg belangrijk is. Met name als het gaat om de keuzes die worden gemaakt bij naleving van hun rechten. Toezicht op de uitvoering van de wettelijke taken binnen de strafrechtketen is daarvoor de sleutel. Ook ziet het Fonds een duidelijke rol weggelegd voor de Staatscommissie om de manier van strafoplegging te herzien.